

sloveno, že není příčiny ke kárnému stihání Dr. Roberta K-y, doručeno stěžovateli dne 24. ledna 1928. Dopisem ze dne 24. ledna 1928 potvrzuje stěžovatel, že mu toto usnesení bylo doručeno; v dalším obsahu dopisu probírá pak věc Dr. K-y a projevuje naději, že »nyní po seznání všech praktik tak systematických nerozhodne kárná rada tak, by Dr. K-ovi umožnila další praktiky anebo jich napodobení nebo opakování jiným«; ke konci dopisu pak stěžovatel uvádí, že očekává, že kárná rada další postup K-ův sama vyšetří. Kárná rada vrátila usnesením ze dne 31. ledna 1928 tento dopis stěžovateli, poněvadž neodpovídá předpisům kárného řádu, a, dávši mu poučení o opravném prostředku, dodala: »Hodláte-li stížnost do usnesení ze dne 22. září 1927 podati, předložte do 8 dnů své podání, které Vám současně vracíme, s prohlášením, by bylo považováno za stížnost k nejvyššímu soudu v Brně.« Na to stěžovatel zaslal kárné radě podání datované dnem 12. února 1928, které na kárnou radu došlo 15. února 1928. Podání to označeno jest jako stížnost do zastavovacího usnesení a řízeno na nejvyšší soud, a stěžovatel v něm samostatně odůvodňuje tuto svou stížnost. K této stížnosti stěžovatel sice přiložil dopis ze dne 24. ledna 1928, ale v podání ze dne 12. února 1928 neprohlásil, že onen dopis ze dne 24. ledna 1928 má býti považován za stížnost k nejvyššímu soudu v Brně, nýbrž naopak vypracoval ono podání ze dne 12. února 1928 jako samostatnou stížnost se samostatnými důvody. Proto nemůže nejvyšší soud spatřovati v dopisu ze dne 24. ledna 1928 stížnost do zastavovacího usnesení, naopak jest teprve podání ze dne 12. února 1928 posuzovati jako stížnost a to zcela samostatnou. Ježto pak vzhledem ku dni doručení zastavovacího usnesení (24. leden 1928) jest tato stížnost opožděně podána (§ 54 kárn. stat.), bylo ji jako opožděnou odmítnouti.

Čís. 76 dis.

Jde o zlehčení cti a vážnosti stavu, podal-li advokát bez řádné plné moci žaloby, které byl nucen pro nedostatek zmocnění vzíti zpět.

(Rozh. ze dne 15. prosince 1928, Ds I 13/28.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie nevyhověl po slyšení generálního prokurátora odvolání obviněného z nálezu kárné rady advokátní komory v Praze ze dne 5. března 1928, jímž byl odvolatel uznán vinným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu.

Důvody:

Kárný nález právem klade odvolateli za vinu, že bez náležité informace, zejména však bez řádné plné moci podal jménem několika osob žaloby, které pro nedostatek zmocnění byl nucen vzíti zpět, čímž způsobil odpůrci i dotyčným žalobcům útraty a vydal se trestnímu vyhledávání. Bez řádné plné moci (§ 1008 obč. zák.) není advokát oprávněn ve sporu zastupovati a zákon ve sporu výslovně žádá průkaz plné moci (§ 30 a 37 c. ř. s.). Plná moc musí býti ovšem řádná a, ježto na advo-

kátu jest, by se plnou mocí vykázal, náleží mu též, by si řádnou plnou moc opatřil. Plná moc, na základě které odvolatel ony žaloby podal, nebyla taková, že by si odvolatel byl mohl býti jist, že osoby, na plné moci jen seznámené, ho k podání žaloby a vedení sporu splnomocňují. Marně se odvolatel dovolává toho, že Antonín B., který mu plnou moc zaslal, požíval jeho důvěry; důvěra ta, jak se ukázalo, nebyla oprávněna. Kárný nález nepraví, že bylo potřebí ústní plné moci, plná moc mohla býti dána i jinak, na příklad poštou zaslána, ale na odvolateli bylo, by, po případě písemně se ujistil, že ho osoby, jménem jichž hodlal žalobu podati, skutečně k zastupování zmocňují. Odvolání oprávnění podle toho přiznati nelze.

Čís. 77 dis.

Porušení předpisu § 40 kárn. stat. adv., podle něhož ústně prohlášený nález má býti i s důvody sepsán a doručen do osmi dnů, není ohroženo zmatečností.

Nejde o překročení obžaloby, odchýlil-li se nalézací senát od odkazovacího usnesení jen v právním posouzení jednání obviněného.

Zákonný zákaz podvojného zastupování (§ 10 adv. ř.) nelze obejít ani tím, že si advokát dá udělití obecnou plnou moc podle § 29 c. ř. s.

Advokát jest zodpověden za advokátní kandidáty, zaměstnané v jeho kanceláři; nelze rozeznávat mezi právním zastupováním obstarávaným advokátem osobně a mezi zastupováním jeho koncipientem.

Jde o zlehčení cti a vážnosti stavu, sepsal-li advokát smlouvu a po čase popíral její platnost, prohlašuje ji za nemravnou, jakož i, účtoval-li jako obecný zmocněnec (§ 29 c. ř. s.) proti předpisu § 42 odst. druhý c. ř. s. proti odpůrci útraty.

(Rozh. ze dne 15. prosince 1928, Ds II 8/28.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a advokátních kandidátů nevyhověl odvolání obviněného do nálezu kárné rady moravské advokátní komory v Brně ze dne 31. března 1928, jímž byl odvolatel uznán vinným přečinem porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu.

Důvody:

Obviněný napadá nález především pro zmatečnost, poněvadž prý advokát Dr. Š. zasedal proti předpisům §§ 28 a 31 kárn. st. v nalézacím senátě, ačkoliv byl vyšetřujícím komisařem, poněvadž nález byl prohlášen při ústním líčení již 31. března 1928, ale doručen teprve 21. září 1928, a poněvadž obviněný byl uznán vinným podvojným zastupováním, ač prý pro tento kárný přečin nebyl žalován. Na prvním místě učiněná výtká zmatečnosti jest v rozporu se spisy. Vyšetřujícím komisařem nebyl Dr. Š., nýbrž Dr. P., a ten provedl též doplnění vyšetřování, na němž se usnesl kárný senát při odročeném ústním líčení dne 19. listopadu 1927. Dr. Š. byl zpravodajem pro ústní líčení. Druhý uplatněný důvod zmatečnosti jest bezpodstatný. Kárný statut ustanovuje sice v § 40, že